17. rujna 2020.

SMJERNICE

CARINSKA VRIJEDNOST
PROVEDBENA UREDBA
ČLANCI 128 I 136 PUCZU
ČLANAK 347 PUCZU

Ograničenje odgovornosti

Ovaj dokument ne predstavlja pravno obvezujući akt i eksplanatorne je prirode. Svrha jest osigurati ujednačeno razumijevanje za carinska tijela i gospodarske subjekte i osigurati alat kojim se olakšava ispravna i usklađena primjena od strane država članica.

Smjernice su aktivni alat i zbog toga će se vjerojatno dalje razvijati u svjetlu prakse i iskustva.

Zakonske odredbe carinskog zakonodavstva imaju prioritet pred sadržajem ovog dokumenta i uvijek se valja s njima posavjetovati. Vjerodostojni tekstovi pravnih instrumenata EU jesu oni koji su objavljeni u Službenom listu Europske unije.

SADRŽAJ

Pravne reference 3
Dio 1 – Uvod 4
Dio 2 – Transakcijska vrijednost 4
2.1 – Prodaja za izvoz 4
2.2 – Čl. 128. (2) PUCZU Prodaja robe pod određenim posebnim carinskim postupcima, a prije puštanja u slobodan promet 8
2.3 – Praktični primjeri 10
2.4 – Prijelazne odredbe 20
Dio 3 – Tantijeme i licencijske naknade 22
3.1 – Tantijeme i licencijske naknade 22
3.2 – Područje primjene 23
3.3 – Ugovori i davanje licenci 23
3.4 – Povezano s robom koja se vrednuje 24
3.5 – Postojeće smjernice 24
3.6 – Uvjeti prodaje za uvezenu rubu 25
3.7 – Tantijeme plaćene trećim stranama 26
3.8 – Međunarodne smjernice 27
3.9 – Praktični primjeri 27

Pravne reference

Uredba CZU (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije, SL L 269 od 10. listopada 2013., str. 1-101) - CZU

Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/2446 (DUCZU) od 28. srpnja 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o detaljnim pravilima koja se odnose na pojedine odredbe Carinskog zakonika Unije (SL L 343 od 29. prosinca 2015., str. 1-557) – DUCZU

Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 (PUCZU) od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o utvrđivanju CZU-a (SL L 343 od 29. prosinca 2015., str. 558-893) – PUCZU

Prijelazna delegirana uredba komisije (EU) 2016/341 (PDUCZU) o utvrđivanju Prijelaznih pravila za određene odredbe Uredbe (EU) 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije kada relevantni elektronički sustavi još nisu operativni

Dio 1 - Uvod

1. Smjernica je organizirana prema strukturi i redoslijedu odgovarajućih odredaba PUCZU i usredotočuje se na nove elemente pravila za carinsku vrijednost.

2. Potpuna integracija s Kompendijem tekstova o carinskoj vrijednosti[1] planira se tijekom 2021.

Dio 2 – Transakcijska vrijednost

2.1. Prodaja za izvoz

Čl. 70. (1) CZU

Primarna osnova za carinsku vrijednost je transakcijska vrijednost, odnosno cijena stvarno plaćena ili plativa za robu kada se prodaje radi izvoza u carinsko područje Unije, po potrebi prilagođena.

Čl. 128. (1) PUCZU

Transakcijska vrijednost robe koja se prodaje za izvoz na carinsko područje Unije određuje se u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije s osnova kupoprodaje koja je nastupila neposredno prije nego što je roba unesena na odnosno carinsko područje.

1. Čl. 128. (1) PUCZU utvrđuje načelo prema kojem je relevantna prodaja, za primjenu metode transakcijske vrijednosti, *prodaja koja je nastupila neposredno prije* nego je roba unesena na carinsko područje EU, pod uvjetom da prodaja uistinu predstavlja "prodaju za izvoz" na carinsko područje EU.

2. Relevantni trenutak za utvrđivanje transakcijske vrijednosti robe koja se vrednuje jest trenutak kada se roba unosi na carinsko područje Unije (vidi Glavu IV. CZU). Relevantna prodaja za robu koja je unesena u Uniju jest prodaja kod prelaska granice, odnosno zadnja prodaja u realizaciji kupoprodajnog ugovora u tom trenutku.

[1] Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti dostupan na: https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/customs_valuation_compendium_2018_en.pdf

3. Obično se prodavatelj nalazi u zemlji izvoza, a kupac se nalazi u Uniji. Međutim, treba naglasiti da Sporazum o primjeni članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini (Sporazum o vrednovanju WTO-a) ne sadržava odredbe koje se odnose na zemlju u kojoj se nalaze stranke prodajne transakcije kako bi se prodaja priznala kao prodaja za izvoz u zemlju uvoza. U tom kontekstu korisno je napomenuti odluku Europskog suda pravde od 6. lipnja 1990. (C-11/89[2]) u kojoj Sud naglašava da se *"Cijena propisana ugovorom o prodaji sklopljenim između osoba s poslovnim nastanom u Zajednici može smatrati transakcijskom vrijednošću (...)"*. Također Tehnički odbor WCO-a za carinsku vrijednost istaknuo je u svom *Savjetodavnom mišljenju 14.1 – Značenje izraza "prodano za izvoz u zemlju uvoza"* da zemlja u kojoj je izvršena prodaja ne utječe na razumijevanje pojma "prodaja za izvoz u zemlju uvoza" (vidi primjer 2. u instrumentu Tehničkog odbora).[3]

4. Članak 128. (1) PUCZU-a propisuje da je relevantna prodaja za utvrđivanje vrijednosti robe prodaja ili izvoz koji unosi robu u Uniju. To je prodaja *koja se odvija neposredno prije* unosa robe na carinsko područje Unije.

5. Ovom se prodajom omogućava primjena metode transakcijske vrijednosti na način da se uzima u obzir sadržaj cijele trgovačke transakcije u vrijeme prihvaćanja carinske deklaracije. Njome se omogućava ispravna primjena ostalih relevantnih odredaba (npr. odredaba o dodacima i smanjenjima). Kada to nije moguće, primjena metode transakcijske vrijednosti nije moguća.

6. Prema tome to je prodaja kojom se omogućava gospodarskim subjektima i carini da stvarno primijeni metodu transakcijske vrijednosti.

7. Jednostavan primjer je kako slijedi:

   B kupuje od A i roba se unosi u Uniju. Odnosna prodaja je prodaja koja se odvija (nastupa) prije unosa robe u Uniju (vidi primjer 1 pod točkom 2.3).

   ili

---

[2] Presuda Suda od 6. lipnja 1990., *Unifert* v *Hauptzollamt Münster*, C-11/89, ECLI:EU:C:1990:237(dostupno na https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A61989CJ0011) i Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti (vidi Odjeljak E)

[3] Vidi i Komentar 22.1 – Značenje izraza "prodano za izvoz u zemlju uvoza" u nizu prodaja, izdano od strane Tehničkog Odbora za carinsku vrijednost WCO-a.

B kupuje od A i nakon toga B prodaje C i ova druga prodaja (B na C) je prodaja koja se odvija prije nego roba uđe u EU. Prodaja od B na C je stoga prodaja koja ispunjava uvjete prodaje koja nastupa (neposredno) prije unosa robe u EU (vidi primjer 2 pod točkom 2.3).

8. Sporazum o carinskoj vrijednosti WTO-a ne daje definiciju "prodaje". Međutim, *Savjetodavno mišljenje 1.1 – Koncept "prodaje" u Sporazumu,* koji je izdao WCO Tehnički odbor za carinsku vrijednost, propisuje da *"...u skladu s osnovnom namjerom Sporazuma da se transakcijska vrijednost uvezene robe u najvećoj mogućoj mjeri koristi u svrhu carinskog vrednovanja, ujednačenost tumačenja i primjene može se postići uzimanjem pojma "prodaja" u najširem smislu..."*

9. Članak 128. PUCZU ne uvodi promjene u područje onoga što se može smatrati prodajom robe za potrebe carinske vrijednosti. Osnove transakcijske vrijednosti ostaju iste. Značenje (i koncept) onoga što predstavlja prodaju ne mijenja se.

10. Naravno da je važno osigurati da transakcija koja se koristi kao osnova za carinsku vrijednost iz čl. 70. CZU bude u obliku stvarne prodaje sa stvarnim kupcem i prodavateljem. Drugim riječima, kako bi se odredila carinska vrijednost na temelju odredaba čl. 70. CZU valja utvrditi mogu li se strane u transakciji smatrati kupcem i prodavateljem i prema tome predstavlja li transakcija prodaju u pravnom smislu, kao i trgovačkom smislu. Na primjer, nije moguće smatrati da je došlo do stvarne prodaje kada se roba uvozi na konsignaciju; kada je uvezena od strane podružnica istog trgovačkog društva koje nisu odvojene pravne osobe; kada se roba uvozi na temelju ugovora o najmu ili leasingu (čak i ako ugovor uključuje opcije kupnje robe). Dakle, narudžbenica ne može poslužiti kao temelj za određivanje carinske vrijednosti za uvezenu robu. Narudžbenica je službena ponuda koju je potencijalni kupac dostavio potencijalnom prodavatelju, izražavajući volju prvog subjekta za sklapanje ugovora o prodaji. Za razliku od ugovora o prodaji, narudžba sama po sebi nije obvezujući ugovorni aranžman. Tek kada budući prodavatelj potvrdi (prihvaća) narudžbu, smatra se da je ugovor o prodaji sklopljen između kupca i prodavatelja. To se odnosi i na narudžbe općenito, jer ponude također mogu biti podnesene od strane potencijalnog prodavatelja (ponuđač/obećavatelj) potencijalnom kupcu (onaj kojem je ponuđeno/onaj kojem je obećano).

11. Osim toga, treba naglasiti da je u skladu s člankom 145. PUCZU *"Račun koji se odnosi na deklariranu transakcijsku vrijednost potreban kao popratni dokument"* u smislu članka 163. (1) CZU. Takav se račun izdaje u vezi s prodajnom transakcijom ne samo zaključenom već i ostvarenom od strane njezinih stranaka. Cijena stvarno plaćena ili plativa je osnovni element

carinske vrijednosti određene metodom transakcijske vrijednosti. Stoga je račun naveden u članku 145. PUCZU temeljni dokument s točke primjene carinskih odredbi Unije namijenjenih određivanju carinske vrijednosti iz članka 70. CZU.

12. Informacije o cijeni kupljene robe samo su jedan od podataka potrebnih za carinsko vrednovanje (ostali potrebni podaci koje treba dostaviti deklarant u svrhu procjene carinske vrijednosti navedeni su u dodatku B DUCZU (članak 2. (2) DUCZU). Deklarant posjeduje sve informacije/podatke potrebne za deklariranje carinske vrijednosti iz članka 70. CZU, osim ako su primjenjive odredbe o pojednostavljenim carinskim deklaracijama (članak 166. i 167. CZU).

13. Carinsko zakonodavstvo Unije navodi koji podaci i dokumenti su obvezni za stavljanje robe u određeni carinski postupak. U nedostatku informacija i/ili dokumenata propisanih Carinskim zakonodavstvom Unije koji su na snazi za deklariranje carinske vrijednosti iz članka 70. CZU, neće se moći primijeniti metoda transakcijske vrijednosti. Zbog toga će se morati koristiti jedna od ostalih metoda (članak 74. CZU i njegove provedbene odredbe).

2.2 Čl. 128. (2) PUCZU Prodaja robe pod određenim posebnim carinskim postupcima, a prije puštanja u slobodan promet

Čl. 128. (2) PUCZU

Kada se roba za izvoz na carinsko područje Unije prodaje ne prije nego što je unesena na carinsko područje, ali dok se nalazi u privremenom skladištu ili dok je u posebnom postupku koji nije unutarnji provoz, krajnja uporaba ili vanjska proizvodnja, transakcijska vrijednost određuje se na temelju odnosne prodaje."

1. To se odnosi na carinsku vrijednost robe, između ostalog, u carinskom skladištu kada se roba deklarira za puštanje u slobodan promet. Ovo pravilo nije ograničeno na robu koja je prodana dok se nalazila u carinskom skladištu. Ostali carinski postupci (za robu u privremenom skladištu ili za robu u posebnom postupku, osim unutarnjeg provoza, krajnje uporabe ili vanjske proizvodnje) također ispunjavaju uvjete. Međutim, radi lakšeg snalaženja i jer je postupak carinskog skladištenja najčešći postupak u ovom kontekstu, ova se smjernica odnosi samo na carinsko skladište.

2. Člankom 128.(2) PUCZU pokriveni su slučajevi kada je roba „prodana za izvoz" u skladištu gdje nema prodaje kojom je roba pokrivena po dolasku u Uniju.

3. Prema tome, pokrivene okolnosti jesu one u kojima roba nije deklarirana za puštanje u slobodan promet nakon ulaska u Uniju, već smještana u privremeno skladište ili u posebni postupak (skladištenje, unutarnja proizvodnja, vanjski provoz ili privremeni uvoz) za koje je odgođeno plaćanje carine.

4. Ako postoji prodaja za izvoz kada roba dolazi u EU, to je osnova za njezinu carinsku vrijednost (čl. 128. (1) PUCZU).

5. Kada ne postoji takva prodaja, prodaja (koja se smatra "prodajom za izvoz") koja se odvija tijekom operacije skladištenja bit će relevantna osnova koju deklarant koristi kao osnovu za deklariranje carinske vrijednosti na temelju metode transakcijske vrijednosti.

6. U takvim situacijama, gdje je roba predmet prodaje i ispunjava uvjete iz čl. 70. CZU nakon stavljanja u poseban postupak, ta prodaja će se koristiti za određivanje carinske vrijednosti na temelju metode transakcijske vrijednosti.

7. Primjena članka 128. (2) PUCZU oslanja se na značenje koje je namijenio zakonodavac Unije kada kaže da će se u situacijama naznačenim u odredbama stavka 2. članka *transakcijska vrijednost utvrditi* **na temelju <u>te prodaje</u>**. Odredbe stavka 2. članka ne mogu se primijeniti odvojeno od odredbi stavka 1. tog članka. Uzimajući u obzir formulacije odredaba stavka 1. članka, treba pretpostaviti da ***ta prodaja*** znači prodaju koja se dogodila najbliže trenutku uvođenja robe na carinsko područje Unije.

8. Štoviše, trebalo bi razlikovati identificiranje prodaje u svrhu carinske vrijednosti i prihvaćanje carinske deklaracije gdje se utvrđuje carinska vrijednost kako bi se izračunao iznos carinskih davanja. Činjenica da nije bilo prodaje robe na carinsko područje Unije prije nego što je roba unesena na to carinsko područje i stavljena u postupak skladištenja te da se relevantna prodaja dogodila tek kad je roba već bila na skladištu, ne znači poništenje ove razlike. Stoga, ako je roba stavljena u postupak carinskog skladištenja bila predmet više prodaja, samo prodaja koja je zaključena najbliže trenutku unosa robe na carinsko područje Unije predstavlja mjerodavnu prodaju za deklariranje carinske vrijednosti ***<u>metodom transakcijske vrijednosti</u>***. Bilo koja druga naknadna prodaja, uključujući posljednju prodaju prije nego što je roba podnesena za puštanje u slobodan promet na carinsko područje Unije, ne može se koristiti u tu svrhu.

9. Općenitije, carinska vrijednost treba se zasnivati na transakcijskoj vrijednosti prodaje u/iz carinskog skladišta na području EU samo ako su kumulativno ispunjeni sljedeći uvjeti:
    - nema prodaje za izvoz u skladu s čl. 128. (1) PUCZU;
    - prodaja u carinskom skladištu ispunjava zahtjeve čl. 70. CZU.

2.3 Praktični primjeri koji ilustriraju relevantnu prodaju radi utvrđivanja transakcijske vrijednosti u skladu s člankom 128. (1) i (2) PUCZU (gdje se roba stavlja u određene posebne carinske postupke (npr. skladištenje))

1. Osnovni cilj sljedećih primjera je ilustrirati primjenu članka 128. PUCZU. Razmotrena su dva ključna aspekta. Prvo, identifikacija prodaje za izvoz na carinsko područje Unije, koja bi mogla poslužiti za deklariranje carinske vrijednosti uvezene robe metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. CZU. Drugo, pristup komercijalnom računa kao pratećem dokumentu u smislu članka 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU. Drugi problem postaje uočljiv u slučajevima scenarija uzastopne prodaje.

2. U okviru carinskog zakonodavstva Unije, uzimajući u obzir ispunjavanje carinskih formalnosti, mogu se identificirati različiti akteri, poput, npr. izvoznici i uvoznici, pošiljatelji i primatelji, kupci i prodavači, deklaranti, prijevoznici, nositelji odobrenja i zastupnici. Ponekad isti subjekt može preuzeti nekoliko uloga. Na primjer, kupac uvezene robe može biti i uvoznik i deklarant.

3. Primjeri u nastavku odnose se na *kupce* i *uvoznike*. Podsjeća se da je ključni pojam za primjenu carinskih odredbi Unije posvećenih metodi transakcijske vrijednosti *prodaja za izvoz na carinsko područje Unije*. Postojanje takve prodaje prvi je pravni uvjet za primjenu metode. Stoga, grafikoni u nastavku prikazuju strane u prodajnim transakcijama kao *prodavatelje* i *kupce*. Kako se pravni aspekt carinske vrijednosti pojavljuje u kontekstu uvoznih operacija, također je potrebno identificirati uvoznika u dolje prikazanim grafikonima. Prema carinskom zakonodavstvu Unije ***uvoznik*** *je stranka koja izrađuje ili u čije ime se izrađuje uvozna deklaracija*[4].

[4] Prilog B DUCZU, Zajednički zahtjevi za podacima za deklaracije, prijave i dokaze o carinskom statusu robe Unije, NASLOV II Bilješke u vezi sa zahtjevima za podacima, Skupina 3 - Stranke, podaci 3/15 Uvoznik.

PRIMJER 1

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između A i B odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije. B deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

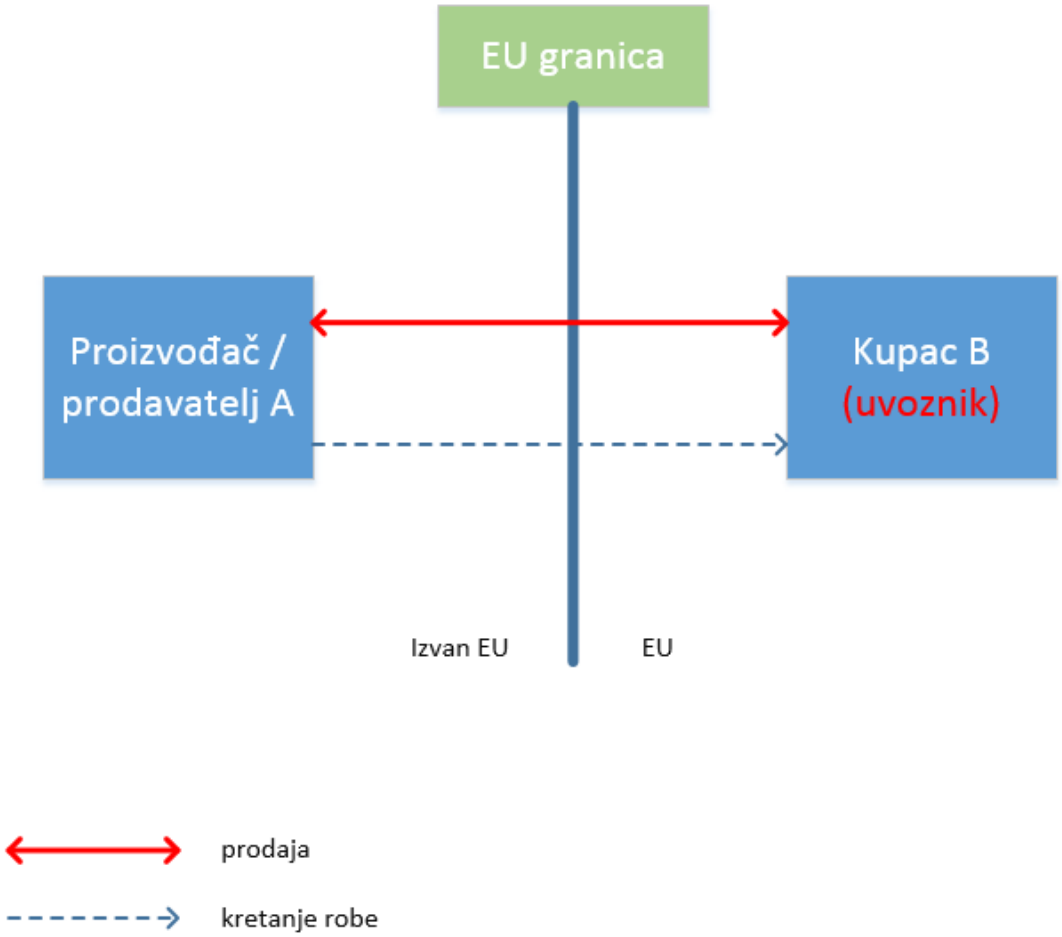

Postoji samo jedna prodaja koja se dogodila neposredno prije nego što je roba unesena na carinsko područje Unije. Ova prodaja bit će osnova za deklariranje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 2

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između A i B, kao i prodaja između B i C odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije. C deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

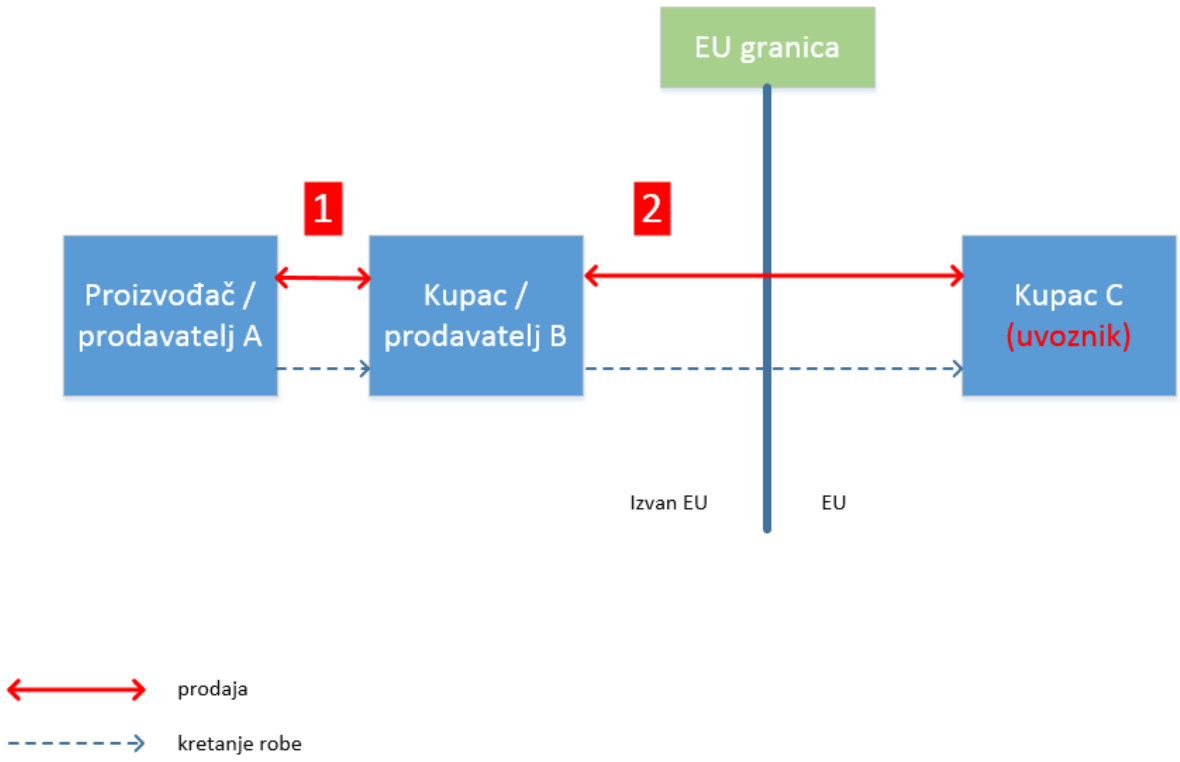

Prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između B i C. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 3.a

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između **A** i **B**, kao i prodaja između **B** i **C** odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije, dok se prodaja između **C** i **D** odvija nakon što to je roba unesena u carinsko područje Unije. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

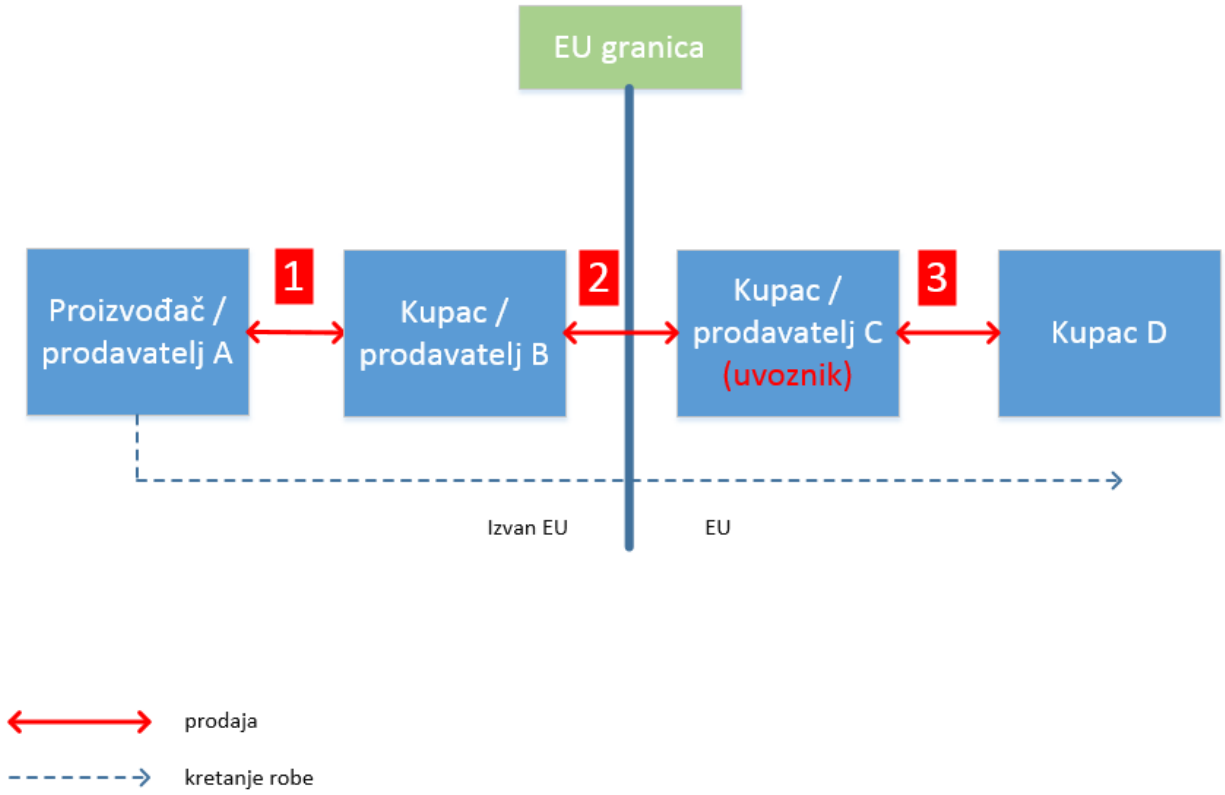

Prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **B** i **C**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 3.b

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između **A** i **B**, kao i prodaja između **B** i **C** odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije, dok se prodaja između **C** i **D** odvija nakon što to je roba unesena u carinsko područje Unije. **D** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

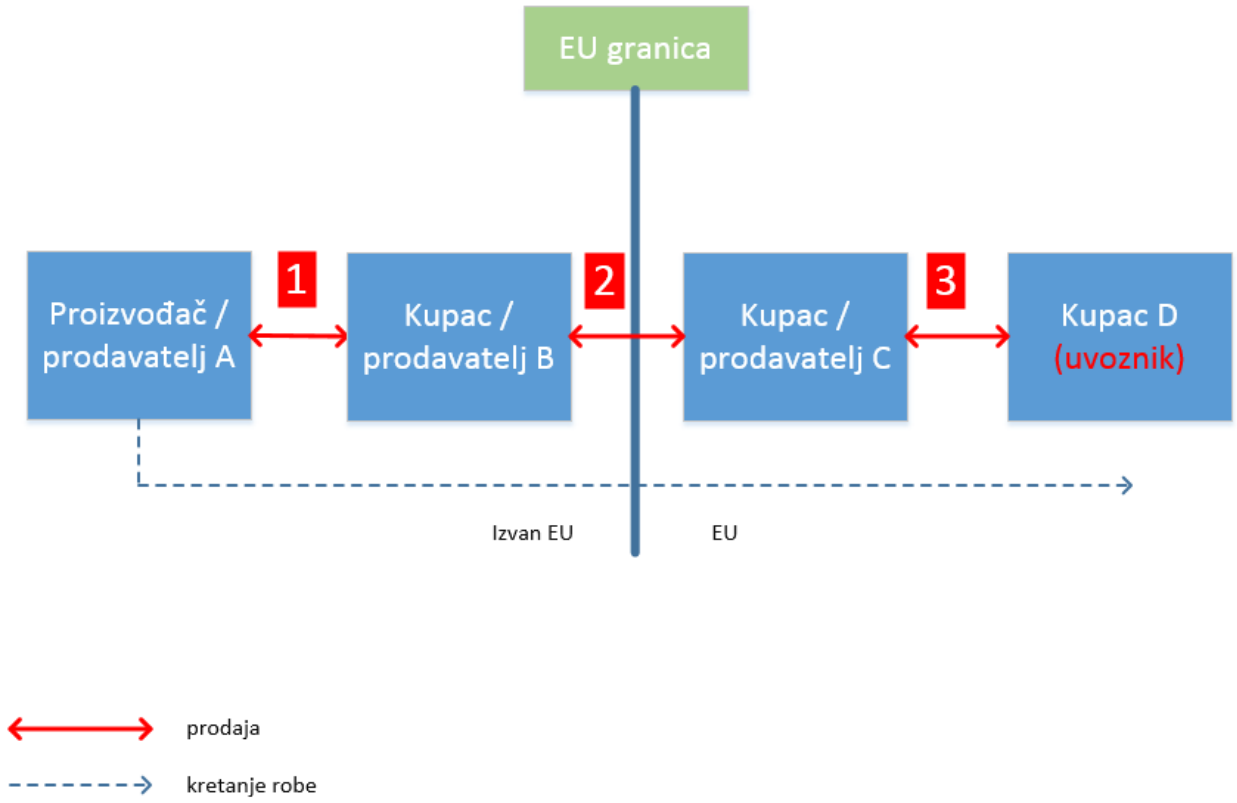

Prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **B** i **C**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (**D**) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **B** i **C** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada uvoznik nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

OBRATITI PAŽNJU: jedina razlika između primjera 3.a i 3.b je tko nastupa kao uvoznik (u primjeru 3.a uvoznik je **C**, u primjeru 3.b uvoznik je **D**).

PRIMJER 4.a

Članak 128. (1) PUCZU

A prodaje robu **B** prije nego je roba unesena u carinsko područje Unije. Roba se dostavlja direktno od **A** do Unije, gdje ju **B** skladišti u carinsko skladište. Dok je roba smještena u carinskom skladištu **B** ju prodaje **C**. Onda **C** prodaje robu **D**. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

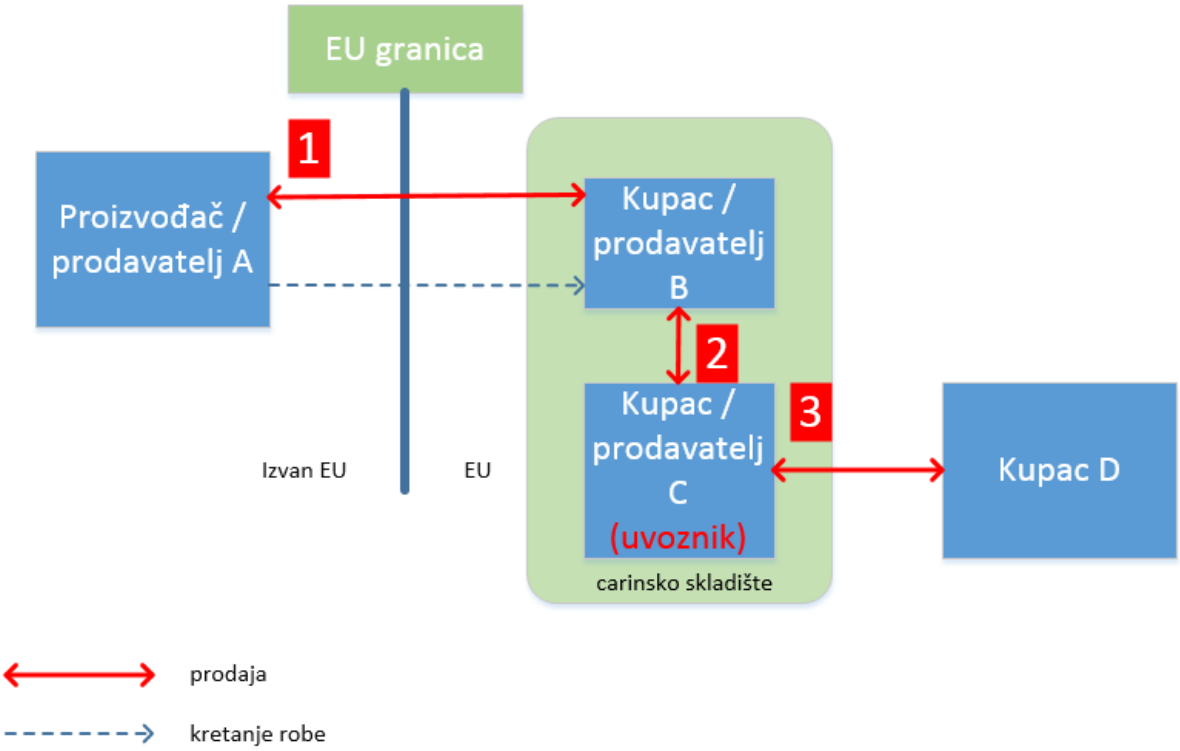

Prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. stavku 1. CZU.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (**C**) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada **C** nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

PRIMJER 4.b

Članak 128. (1) PUCZU

A prodaje robu **B** prije nego je roba unesena u carinsko područje Unije. Roba se dostavlja direktno od **A** do Unije, gdje ju **B** skladišti u carinsko skladište. Dok je roba smještena u carinskom skladištu **B** ju prodaje **C**. Onda **C** prodaje robu **D**. **D** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

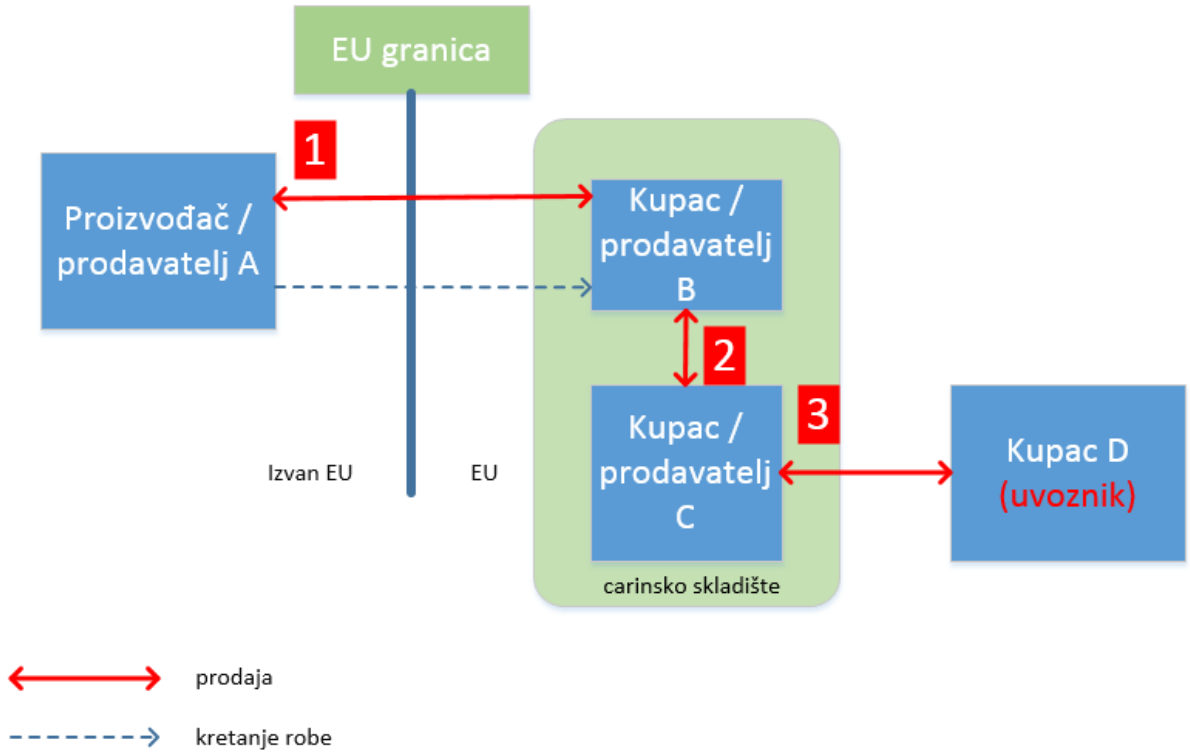

Prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (**D**) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU) . Kada **D** nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

OBRATITI PAŽNJU: *jedina razlika između primjera 4.a i 4.b je tko nastupa kao uvoznik (u primjeru 4.a uvoznik je **C**, u primjeru 4.b uvoznik je **D**).*

PRIMJER 5

Članak 128. (1) PUCZU

Ovo je primjer narudžbi u nizu koje su pratile odgovarajuća prihvaćanja tih narudžbi što dovodi do niza prodaja počevši od EU potrošača (kupac **D**) preko trgovca automobilima (kupac **C**) pa do uvoznika (kupac **B**). Prodaja se odvija prije unošenja robe u carinsko područje Unije. Prodaja zaključena između **B** i **A** je prodaja koja se dogodi neposredno prije unošenja robe u carinsko područje Unije. **B** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

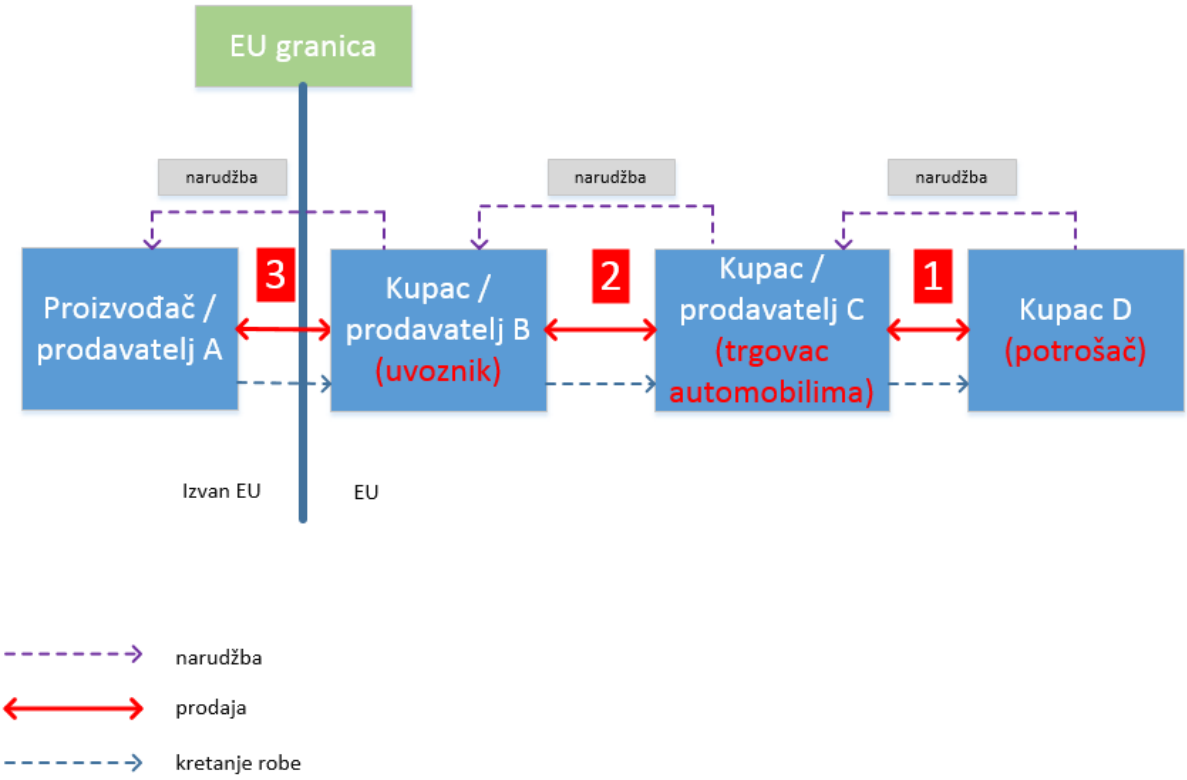

Ovo je primjer narudžbi u nizu koje su pratile odgovarajuća prihvaćanja tih narudžbi što dovodi do niza prodaja (vidi više o narudžbenicama u odjeljku 2.1, stavak 10. gore).

U prikazanom primjeru prodaja koja se dogodila neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Prodaja je podrazumijevala stvarni prijenos robe preko granice Unije. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. stavku 1. CZU.

PRIMJER 6

Članak 128. (2) PUCZU

A prenosi robu u Uniju i skladišti ju u carinskom skladištu. Dok je roba u carinskom skladištu **A** ju prodaje **B**. Prodaja između **A** i **B** se odvija nakon što je roba unesena u carinsko područje Unije. **B** deklarira robu za puštanje u slobodan promet i nakon toga prodaje ju **C**.

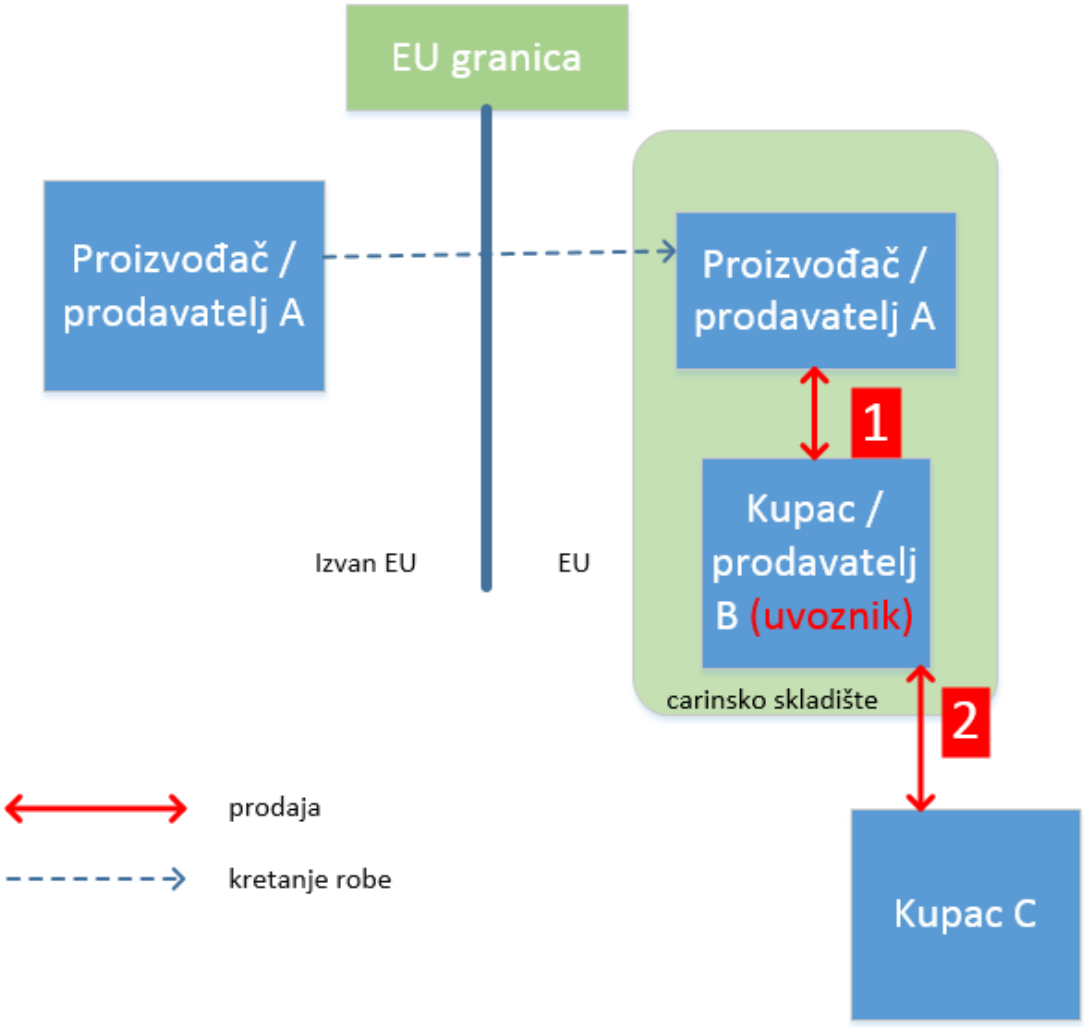

Nema prodaje neposredno prije unošenja robe u Uniju. Stoga odredbe članka 128. (1) PUCZU nisu primjenjive.

Međutim, dok je stavljena u postupak carinskog skladištenja, uvezena roba predmet je prodaje zaključene između **A** i **B**.

Uzimajući u obzir da se odredbe stavka 2. članka 128. PUCZU ne mogu primijeniti izolirano od odredbi stavka 1. tog članka, prodaja zaključena između **A** i **B** koristit će se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. stavku 1. CZU.

PRIMJER 7

Članak 128. (2) PUCZU

A prenosi robu u Uniju i skladišti ju u carinskom skladištu. Dok je roba u carinskom skladištu **A** ju prodaje **B**. Tada **B** prodaje robu **C**. Te dvije prodaje (između **A** i **B** i između **B** i **C**) odvijaju se nakon što je roba unesena u carinsko područje Unije. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet i nakon toga prodaje ju **D**.

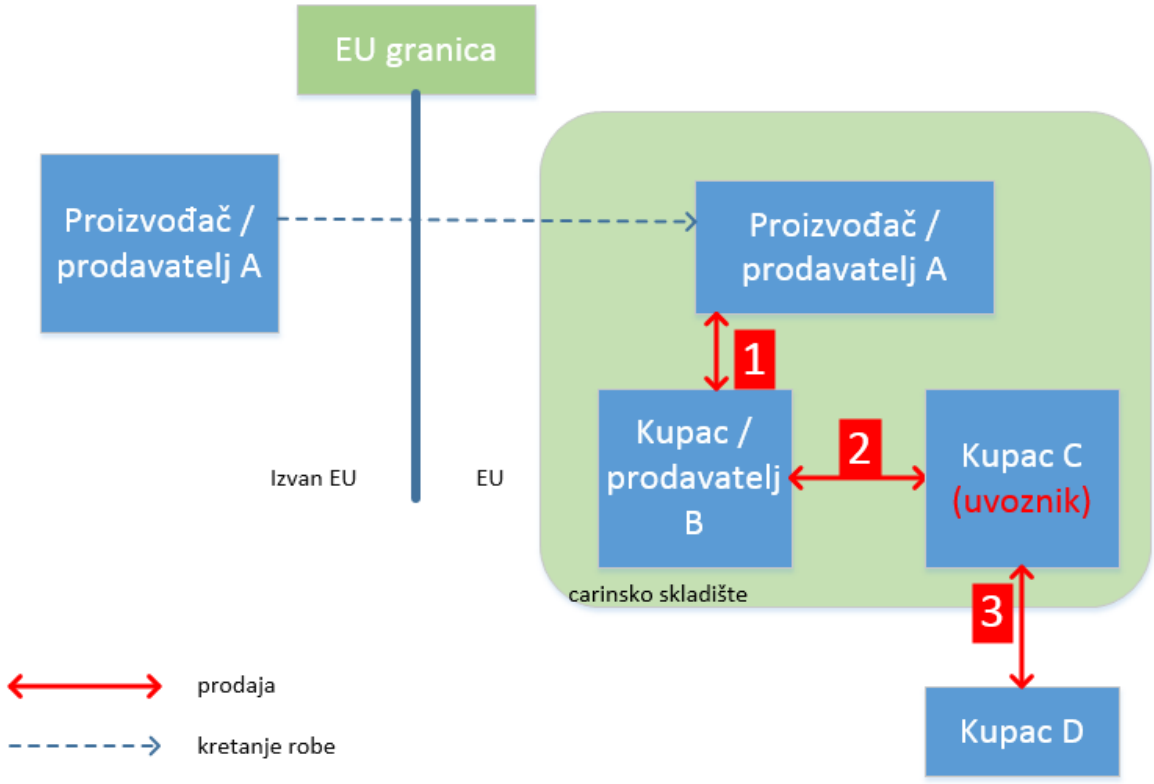

Nema prodaje neposredno prije unošenja robe u Uniju. Stoga odredbe članka 128. (1) UCC IA nisu primjenjive.

Međutim, dok je stavljena u postupak carinskog skladištenja, uvezena roba bila je predmet dvije prodaje: prodaje zaključene između **A** i **B** i prodaje zaključene između **B** i **C**.

Uzimajući u obzir da se odredbe stavka 2. članka 128. PUCZU ne mogu primijeniti izolirano od odredbi stavka 1. tog članka, prodaja zaključena između **A** i **B** koristit će se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. (1) CZU. Inače, prodaja koja se dogodila najbliže trenutku unošenja robe na carinsko područje Unije relevantna je prodaja za deklariranje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (C) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada **C** nema pristup ovom računu, metoda vrijednosti transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

2.4 Prijelazne odredbe na snazi do 31. prosinca 2017.

Čl. 347 PUCZU

1. *Transakcijska vrijednost robe može se utvrditi na temelju prodaje koja se dogodila prije prodaje navedene u članku 128. (1) ove Uredbe, ako je osoba u čije ime se podnosi deklaracija obvezana ugovorom sklopljenim prije 18. siječnja. 2016. godine*
2. *Ovaj se članak primjenjuje do 31. prosinca 2017. godine.*

1. Članak 347. PUCZU uveo je privremenu mjeru koja je uvoznicima omogućila da uzmu u obzir (poštuju) svoje dobronamjerne (bona fide) ugovore koji su bili na snazi na datum 18. siječnja 2016. (vrijeme stupanja na snagu nove Uredbe) i da im pruži razumno vrijeme prilagoditi, prema potrebi, njihove relevantne trgovinske obrasce. Odredbe su bile primjenjive do 31. prosinca 2017. godine.

2. Čak i ako je čl. 347. PUCZU bio primjenjiv do 31. prosinca 2017., još uvijek mogu postojati slučajevi u vezi s primjenom članka koji su predmet carinskog postupka ili sudskog postupka. U takvim situacijama carinska tijela ili nacionalni upravni sudovi morat će ispitati činjenice i okolnosti datog slučaja u svjetlu spomenutih odredbi.

3. Kao rezultat ove privremene mjere, uvozniku je bilo dopušteno koristiti prodaju koja nije prodaja naznačena člankom 128. (1) PUCZU - uključujući, na primjer, „raniju" prodaju (prodaju koja se dogodila prije prodaje navedene u čl. 128. (1) PUCZU - ako je gospodarski subjekt u tom pogledu bio ograničen ili vezan bilo kojim ugovorom zaključenim prije stupanja na snagu novog zakonodavstva.

4. Ako bi se takvim ugovorom pretpostavljala upotreba određene prodaje (uključujući i raniju prodaju) koja bi se, prema prethodnom zakonodavstvu[5], smatrala prihvatljivom kao prodaja za izvoz, tada bi se ista prodaja i dalje mogla koristiti, pod uvjetom da je ugovor ostao na snazi, do 31. prosinca 2017. godine.

5. Pozivanje na "relevantan ugovor" nije trebalo biti ograničeno na kupoprodajni ugovor između kupca i prodavatelja: takav ugovor mogao bi se sklopiti između stranaka, poput kupca robe i stranaka s kojima je ovaj kupac imao buduće

[5] Članak 147. (1) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredbi za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o uspostavljanju Carinskog zakonika Zajednice

ugovorne obveze i angažmane. Gospodarskim su se subjektima u tom pogledu dopuštala „legitimna očekivanja“ u odnosu na ugovorne aranžmane.

6. Nisu postavljeni nikakvi posebni uvjeti u odnosu na oblik ili strukturu predmetnog ugovora. Kao posljedica toga, ovaj se ugovor nije trebao odnositi isključivo na proizvod, precizan datum isporuke, količinu i nabavnu cijenu. Stoga bi ovom odredbom mogli biti obuhvaćeni takozvani „okvirni ugovori“.

Dio 3. – Tantijeme i licencijske naknade

Članak 71. CZU i članak 136. PUCZU

Članak 71. CZU

Elementi transakcijske vrijednosti

1. Pri određivanju carinske vrijednosti prema članku 70., na stvarno plaćenu ili plativu cijenu uvezene robe dodaju se:

..

(c) tantijeme i licencijske naknade vezane za robu koju se procjenjuje, a koje kupac mora platiti bilo izravno ili neizravno kao uvjet prodaje robe koju se procjenjuje, u mjeri u kojoj te naknade nisu uključene u stvarno plaćenu ili plativu cijenu;

Ova odredba provodi se člankom 136. PUCZU

1. Članak 136. PUCZU sadrži neke nove odredbe koje su razmjerno male, a one uglavnom ne idu puno dalje od pukog ponovnog navođenja nekih osnovnih i samorazumljivih aspekata glavnih pravila CZU. Značajnije promjene odnose se na činjenicu da neka pravila koja su pronađena u Provedbenoj uredbi Carinskog zakonika Zajednice više nisu navedena u pravnom paketu CZU.

3.1 Tantijeme i licencijske naknade

1. Uvezena roba često uključuje elemente (npr. prava intelektualnog vlasništva) koja se kompenziraju (plaćaju) načinima *plaćanja koja su opisana kao tantijeme ili licencijske naknade*.

2. Člankom 71. CZU se potvrđuje da su ova plaćanja dio carinske vrijednosti robe. Kada su takva plaćanja uključena u cijenu robe onda se takva vrijednost automatski uključuje u carinsku vrijednost.

3. Sukladno članku 71. CZU, kada vrijednost takvih elemenata *nije uključena* u cijenu robe, onda se predviđa uključivanje takvih plaćanja u carinsku vrijednost u smislu prilagođavanja cijene robe.

4. Stoga sukladno članku 71. CZU, plaćanja za korištenje tih prava (tj. nematerijalne imovine) treba uzeti u obzir prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti uvezene robe.

5. Podrazumijeva se da su trgovačka praksa i pravni okvir koji se odnose na prava intelektualnog vlasništva, tantijeme i plaćanje licenci, mjerodavni i primjenjivi. Međutim carinsko zakonodavstvo EU-a ne daje definiciju tantijema i licencijskih naknada[6].

3.2 Područje primjene

1. Opća definicija «tantijema i licencijskih naknada» nalazi se u članku 12. (2) OECD-ovog Modela ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja dohotka i imovine (Izdanje 2017.), kako slijedi:

   «isplate bilo kakve vrste primljene kao naknade za korištenje ili pravo korištenja bilo kojeg autorskog prava na književno, umjetničko ili znanstveno djelo, uključujući kinematografske filmove, bilo kojeg patenta, zaštitnog znaka, uzorka ili modela, plana, tajne formule ili postupka, ili za informacije u vezi industrijskog, komercijalnog ili znanstvenog iskustva[7]»

2. Gore navedena definicija je korisna[8] i ukazuje na to da su tantijeme i licencijske naknade plaćanja za široko polje prava (nematerijalna imovina). CZU ne razlikuje različita prava. Stoga plaćanja tantijema i licencijskih naknada radi prava na korištenje, primjerice zaštitnog znaka, ne mogu više biti predmet pojedinih odredbi već potpadaju pod opće odredbe članka 71. CZU i članka 136. PUCZU.

3. Pravila utvrđivanja vrijednosti ne obuhvaćaju područje primjene ugovora o licenciranju obzirom da isti potpadaju pod mjerodavne trgovačke ugovore. Međutim tipični primjeri uključuju: proizvodnju i/ili prodaju za izvoz uvezene robe (koja u sebi sadrži npr. patente, uzorke, modele i stručno znanje i iskustvo u proizvodnji. zaštitne znakove), korištenje ili preprodaju uvezene robe (posebice autorskih prava, proizvodnih procesa koji su nerazdvojiv dio uvezene robe).

3.3 Ugovori i davanje licenci

1. Kada su tantijeme i licencijske naknade plative, dogovori su obično utvrđeni zasebnim službenim pisanim ugovorom ili sporazumom – obično definiranim kao „ugovor o licenci“ – koji detaljno određuje licencirani proizvod, prirodu

[6] Obratno, Sporazum Svjetske trgovinske organizacije o carinskoj vrijednosti ne definira ni područje primjene tantijema i licencijskih naknada

[7] https://www.oecd-ilibrary.org/taxation/model-tax-convention-on-income-and-on-capital-2017-full-version_g2g972ee-en

[8] Ova definicija je uključena u prethodni zakon (članak 157. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredbi za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o uspostavljanju Carinskog zakona Zajednice).

dodijeljenih prava i pruženih stručnih znanja i iskustva, odgovornost davatelja i korisnika licence, načine izračuna i isplate tantijema ili licencijskih naknada, pravne posljedice izostanka isplate, itd.

2. Uvid u sporazum o licenciranju će pružiti dovoljno informacija o relevantnosti tantijeme ili licencijske naknade za određivanje carinske vrijednosti uvezene robe. Međutim potrebno je uzeti u obzir i uvjete kupoprodajnog ugovora i poveznicu koja može postojati između kupoprodajnog ugovora i licencijskog sporazuma.

3. U većini slučajeva kupoprodajni ugovor za robu ne spominje izričito da se za robu mora izvršiti isplata tantijema ili licencijskih naknada.

4. U čl. 71. (1)(c) CZU navodi se da tantijeme i licencijske naknade moraju biti dodane cijeni stvarno plaćenoj ili plativoj kad:

   - iste nisu uključene u plaćenu ili plativu cijenu;
   - se iste odnose na robu koja se vrednuje; i
   - kupac mora iste platiti bilo izravno ili neizravno, kao uvjet prodaje robe koja se vrednuje.

3.4 Povezano s robom koja se vrednuje

1. Sukladno članku 136.(1) PUCZU, tantijeme ili licencijske naknade se odnose na onu uvezenu robu kod koje su *prava prenesena sukladno ugovoru o tantijemama ili licencijskom ugovoru sadržana u robi*.

2. Izravna poveznica na uvezenu robu je posebice jasna kada je uvezena roba i sâma predmet licencijskog ugovora (tj. ako uvezena roba sadrži zaštitni znak za koji se plaća licencijska naknada, isto se mora smatrati kao da se odnosi na uvezenu robu). Ista poveznica može također postojati kada je licencirana roba sastojak ili komponenta uvezene robe.

3.5 Postojeće smjernice

1. Kako bi utvrdili odnosi li se tantijema na robu koju treba procijeniti, ključno je utvrditi što korisnik licence dobiva zauzvrat za plaćanje. Primjerice, stručno znanje i iskustvo pruženo na temelju licencijskog ugovora često će uključivati isporuku uzoraka, recepata, formula i osnovnih uputa kako upotrebljavati licencirani proizvod.

2. Kada se takvo stručno znanje i iskustvo primjenjuje na uvezenu robu, morat će se razmotriti uključivanje plaćanja bilo kakvih tantijema ili licencijskih naknada u carinsku vrijednost.

3. Ugovor o licenci (primjerice na području «franšize») ponekad uključuje isporuku usluga poput obuke osoblja korisnika licence u proizvodnji licenciranog proizvoda ili u korištenju strojeva/pogona. Isto može uključivati tehničku pomoč na području upravljanja, uprave, marketinga, računovodstva, itd. U takvim slučajevima se u carinsku vrijednost ne uključuje plaćanje tantijeme ili licencijske naknade za te usluge.

4. Način na koji se računa iznos plaćenih tantijema nije odlučujući faktor za utvrđivanje trebaju li iste biti uključene u carinsku vrijednost (vidi zadnju rečenicu članka 136. (1) PUCZU).

   Primjer:

   u slučaju uvezene komponente ili sastojka licenciranog proizvoda ili u slučaju uvezenih strojeva ili postrojenja za proizvodnju, plaćanje tantijema na temelju realizirane prodaje licenciranog proizvoda se može odnositi u potpunosti, djelomice ili ni na koji način na uvezenu robu.

3.6 Uvjet prodaje za uvezenu robu

1. Sukladno članku 136.(4) PUCZU *smatra se* da se tantijeme i licencijske naknade *plaćaju kao uvjet prodaje za uvezenu robu* ako

   (a) prodavatelj ili osoba povezana s prodavateljem traži od kupca da to plaćanje izvrši, ili
   (b) se plaćanje vrši radi zadovoljavanja obveze prodavatelja, ili
   (c) roba ne može biti prodana kupcu ili kupljena od kupca bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada.

2. Primjenjivi[9] kriterij je može li prodavatelj prodati ili može li kupac kupiti robu bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada. Uvjet može biti jasno izražen ili implicitan. U nekim slučajevima će ugovorom o licenci biti određeno je li prodaja uvezene robe uvjetovana plaćanjem tantijema ili licencijske naknade. Međutim nije neophodno da isto bude na taj način određeno.

3. Daljnji pokazatelj nalazi se u članku 136. (4)(c) PUCZU, a odnosi se na plaćanje tantijema davatelju licence. Ovo nije pravo razjašnjenje već samo jasno izražava činjenicu da se tantijeme po definiciji plaćaju vlasniku (davatelju licence) licenciranih prava i obično ih plaća kupac robe[10].

[9] Uvelike odražava trenutne smjernice (za primjer vidi Komentar 3: Učestalost tantijema i licencijskih naknada u carinskoj vrijednosti, Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti, https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/customs_valuation_compendium_2018_en.pdf

[10] Čl. 136. (4)(c) također odražava Komentar br. 25.1. Tehničkog odbora za carinsku vrijednost (TCCV) [vidi točku 7. Komentara br. 25.1.] u tom pogledu.

4. Pravilo navodi da se odredbe o uvjetima prodaje temelje na obvezama u koje se ulazi ili na koje se obvezuje kupac ili prodavatelj. Ovo ukazuje na to da se kriterij «uvjeta prodaje» odnosi ne samo na uvjete koje nameće ili koji su nametnuti prodavatelju, nego i kupcu, a to je korisno razjašnjenje.

5. To također odražava tekst čl. 71. (1)(c) CZU u kojem se navodi: *"tantijeme i licencijske naknade povezane s robom koju se procjenjuje, a koju kupac mora platiti"*, **kao uvjet prodaje robe** koju se procjenjuje.

6. Stoga osnovni *test uvjet prodaje* nastavlja igrati ulogu.

3.7 Tantijeme plaćene trećim stranama

1. Tantijeme se mogu platiti prodavatelju ili trećoj strani. Tantijeme plaćene trećoj strani se javljaju pri izvršenju plaćanja trećoj strani, primjerice, kako bi se zadovoljila obveza prodavatelja.

2. Treća strana može biti vlasnik ili davatelj licence za odnosna prava. U takvim slučajevima, relevantnost (stoga i primjena) testa „uvjeta prodaje" možda neće biti izravno primjenjiva obzirom da su trgovinske prilike izvan okolnosti koje pravilo „uvjeta prodaje" prvobitno uređuje.

3. Međutim preporuča se primjena istog osnovnog pristupa, što je i izneseno u PUCZU.

4. Stoga, ova odredba odražava osnovne elemente prodaje robe uključujući i prijenos prava vlasništva i svih prava sadržanih u robi, unutar ugovornog okvira na snazi. Namjera nije da carina nastoji utvrditi može li prodavatelj prodati ili kupac kupiti robu u smislu neovisnih ili novih kriterija bez uzimanja u obzir ugovornih odredbi (uključujući ugovore o tantijemama). Stoga prioritet treba dati trgovinskim prilikama i mjerodavnim ugovornim sporazumima.

5. Po potrebi treba ispitati sve okolnosti oko prodaje (i uvoza robe). To posebno uključuje moguće veze između ugovora o prodaji i ugovora o licenciranju i drugih relevantnih informacija.

6. Svaku pojedinu situaciju treba analizirati na temelju svih činjenica koje se odnose na prodaju i uvoz robe uključujući ugovorne i pravne obveze strana, i druge prigodne informacije.

7. Osobe kojima se plaćaju tantijeme ili licencijske naknade nisu relevantne u smislu mjesta boravišta takvih osoba. U EU zakonodavstvu je to oduvijek bilo jasno definirano (čl. 136(5) PUCZU).

8. Na posljetku, članak 136. PUCZU ne navodi pretpostavku da se tantijeme i licencijske naknade *automatski uključuju* u carinsku vrijednost.

9. Mogu se javiti razne situacije u kojima se plaćanje tantijema ili licencijskih naknada smatra uvjetom prodaje, kada se plaćaju nepovezanoj trećoj osobi.

10. Međutim *članak 136. PUCZU ne navodi* da se pretpostavlja da su osnovni uvjeti (tj. *povezani s robom* i *uvjet prodaje*) zadovoljeni te da se stoga tantijeme i naknade za licence uključuju u carinsku vrijednost *osim ako deklarant ne dokaže suprotno*. Carina će po potrebi ispitati sve trgovačke ugovore ili donijeti zaključke prema ugovornim namjerama ili obvezama.

3.8 Međunarodne smjernice

1. Na raspolaganju je znatna količina smjernica Tehničkog odbora za carinsku vrijednost Svjetske trgovinske organizacije. U Komentaru Svjetske trgovinske organizacije br. 25.1. se posebice navodi popis (neiscrpan) faktora koji se mogu uzeti u obzir prilikom utvrđivanja čini li isplata iznosa za tantijeme ili licencijske naknade uvjet prodaje uvezene robe.

3.9 Praktični primjeri

U nastavku se razmatraju tri različita slučaja te se izlaže pristup postupanju kod svakog slučaja.

SLUČAJ 1

Činjenice

Ugovor o licenci obvezuje primatelja licence da sklopi proizvodni ugovor s proizvođačem licenciranih proizvoda kako bi ih dostavio isključivo primatelju licence. Proizvođač nije povezan s davateljem licence u smislu čl. 127. PUCZU. Ugovor o licenci zahtijeva od primatelja licence da koristi obrazac takvog ugovora o proizvodnji ili da uputi proizvođače licenciranih proizvoda da proizvode robu samo za primatelja licence i isporučuju ih samo njemu. U predmetnim slučajevima davatelj licence nije stvorio niti razvio proizvode.

Razlog takvog pristupa može biti da se osigura da licencirana roba bude isporučena samo primatelju licence, tako da on može iskoristiti isključiva prava na zaštitni znak unutar određenog područja. To štiti, s jedne strane, zaštitni znak i, s druge strane, osigurava da davatelj licence primi tantijeme ili licencijske naknade od strane primatelja licence nakon preprodaje proizvoda.

U nekim slučajevima davatelj licence ne navodi izričito ili utječe na izbor proizvođača. Stoga primatelj licence odabire proizvođača i potpisuje ugovor o proizvodnji koji može sadržavati klauzulu da proizvođač proizvodi samo za primatelja licence. Nema daljnjih veza ili međuovisnosti između ugovora o licenci i ugovora o prodaji.

Pitanje je da li se u takvim slučajevima plaćanja za licencijsku naknadu smatraju uvjetom prodaje, u smislu čl. 136. (4)(c) PUCZU i stoga se uključuju u carinsku vrijednost uvezene robe.

Analiza i zaključak:

U gore opisanim slučajevima, prodavatelj je obvezan na temelju ugovora o proizvodnji prodavati robu samo primateljima licence - koji zauzvrat moraju platiti tantijemu ili licencijsku naknadu davatelju licence u skladu s ugovorom o licenci.

Kao posljedica toga, proizvođač/prodavatelj može prodati robu obuhvaćenu ugovorom o licenci samo primateljima licence koje je odredio davatelj licence.

Osim toga, davatelj licence postavlja obvezu sklapanja ugovora o proizvodnji (ili obveze isključive dostave primateljima licence), čime se jamči da će davatelj licence primiti tantijeme i licencijske naknade za sve robe isporučene od proizvođača.

Primatelj licence/kupac ne može kupiti predmetnu robu bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada davatelju licence. Izgleda prikladno zaključiti da se za opisani slučaj plaćanje pristojbi za tantijeme/licencijske naknade vrši kao uvjet prodaje u skladu s čl. 136. (4)(c) PUCZU i stoga se mora uključiti u carinsku vrijednost u skladu s čl. 71. Zakonika.

SLUČAJ 2

Činjenice

Kupovni agent – povezan i s davateljem licence kao vlasnikom zaštitnog znaka/imovinskih prava i s primateljem licence - je uključen u uvoz licenciranih proizvoda. Proizvođač/prodavatelj nije povezan s bilo kojom drugom stranom (davatelj licence, kupac / primatelj licence, kupovni agent).

Kupovni agent je zadužen za odabir pogodnih proizvođača/prodavača robe za kupca/primatelja licence. Također obavlja opće poslove kupovnog agenta u kontekstu kupnje. Davatelj licence, kao vlasnik zaštitnog znaka/imovinskih prava, osigurat će da proizvođač/prodavatelj licencirane robe prodaje samo kupcima – primateljima licence - koje je on odredio, a koji plaćaju tantijeme za tu robu.

U tom kontekstu kupovni agent može intervenirati u proizvodnom procesu i/ili prodaji tako što nameće ograničenja na volumen prodaje, dogovarajući prodajne cijene itd.

Smatraju li se plaćanja licencijske naknade, koje je izvršio kupac/primatelj licence, uvjetom prodaje u smislu čl. 136. (4)(c) PUCZU i time uključena u carinsku vrijednost uvezene robe.

Analiza i zaključak

Gore opisana situacija u principu je identična situaciji iz slučaja 1. Ovdje je kupovni agent (povezan i s davateljem licence i s kupcem/primateljem licence) koji u svojim funkcijama kupovnog agenta osigurava da prodavatelja prodaje robu samo primateljima licence, jamčeći tako davatelju licence plaćanje tantijema za svu prodanu robu.

Stoga je prikladno zaključiti da se plaćanje za licencijsku naknadu/tantijemu vrši kao uvjet prodaje u skladu s čl. 136. (4)(c) PUCZU, a ta plaćanja stoga moraju biti uključena u carinsku vrijednost u skladu s čl. 71. Zakonika.

SLUČAJ 3

Činjenice

Kupac osigurava proizvođaču/prodavatelju (koji nije povezan s davateljem licence u smislu čl. 127. PUCZU) besplatne usluge u svrhu proizvodnje uvezene robe. To se posebno odnosi na dizajn i stručno znanje i iskustvo u proizvodnji. Bez ovih usluga proizvođač/prodavatelj ne bi mogao proizvoditi i isporučivati uvezenu robu.

Gore spomenute besplatne usluge davatelj licence prethodno je pružao primatelju licence/kupcu, koji je zauzvrat plaćao tantijeme davatelju licence. Stoga je plaćanje tantijema uvjet za proizvodnju i isporuku uvezene robe primatelju licence/kupcu. Često je kupac također obveznik plaćanja tantijema davatelju licence da bi stekao pravo na upotrebu zaštitnog znaka na uvezenoj robi.

Analiza i zaključak

Faktori proizvodnje koji se proizvođaču/prodavatelju uvezene robe daju besplatno za njihovu proizvodnju (na primjer dizajn ili proizvodno stručno znanje i iskustvo) moraju se procijeniti u svjetlu kriterija iz članka 71. (1)(b) CZU ("pomoćna sredstva"), čak i ako dostupnost tih proizvodnih čimbenika ovisi o isplati tantijema[11].

Ako ugovor o licenci također nametne kupcu obvezu plaćanja tantijema za pravo korištenja drugih oblika intelektualnog vlasništva plaćenih kao uvjet prodaje robe koja se vrednuje (npr. zaštitni znakovi), bio bi primjenjiv čl. 71. (1)(c) CZU u spoju s čl. 136. (4)(c) PUCZU.

[11] Vidi također Zaključak br. 30: Primjena članaka 71. (1)(b) i 71. (1)(c) CZU-a (odnos između pomoćnih sredstava i tantijema; Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti, https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/customs_valuation_compendium_2018_en.pdf